

[Palle Simonsen]

Når hr. Tastesen taler – det vil jeg godt nævne én gang til, for jeg synes, det var meget interessant – om en menneskelig udfordring til politikerne, så må jeg sige, at vi har faktisk levet med dette problem nogle år efterhånden, og jeg må indrømme, at jeg har ikke rigtig set nogen bevægelse i positiv retning fra de såkaldte eksperimenter. Der er ikke sket én eneste ting af positiv karakter, som kan tages op i denne forbindelse. Derfor må jeg sige, at hvis nogen på noget tidspunkt har troet på, at der kunne være tale om en menneskelig udfordring, så må vedkommende efterhånden være blevet overbevist om det modsatte.

Jeg mener faktisk, at man må konstatere efter hr. Tastesens indlæg i dag, at Christiania får lov til at eksistere på ubegrænset tid. Sådan må man forstå det, indtil man bliver belært om noget andet. Det er en kapitulation fra socialdemokratiets og fra regeringens side.

Jeg vil afslutte med at gentage det, jeg startede med. Mit indlæg skal ikke opfattes som et ønske om, at man anlægger den hårde kurs. Som jeg sagde, så er det ikke et spørgsmål om større eller mindre tolerance. Den diskussion kan finde sted i en helt anden forbindelse. Nej, det er et spørgsmål om tilliden til retssystemet, og det er et spørgsmål om folketingets værdighed. Det er de to hovedfaktorer på nuværende tidspunkt, og det er alene dem, der er interessante. Ud fra ønsket om at bevare folketingets værdighed og ud fra ønsket om at bibeholde dette samfunds almindelige tillid til retssystemet må regeringen regere ud fra den dagsorden, som dette folketing tidligere har vedtaget. Der er ingen anden vej.

Derfor må min konklusion selvsagt også blive den, at vi ikke kan støtte regeringens dagsorden, for den fortæller os ikke noget om nogen plan overhovedet. Vi ønsker fortsat at holde os til folketingets tidligere beslutning, og hvis et flertal her i folketinget beslutter noget andet i dag, så må vi gøre det fuldstændig klart, at så er det regeringens ansvar og socialdemokratiets ansvar. Så er det regeringens og socialdemokratiets ansvar alene.

Erhard Jakobsen (CD):

Den behandling, vi har her i dag, er kommet i stand på regeringens initiativ. Det er regeringen, der har ønsket dette spørgsmål diskuteret. Der er mange andre, der ikke har ønsket det diskuteret, men ønsket, at nu handlede man i stedet for at diskutere videre, handlede på grundlag af klart truffene beslutninger, som det er refereret af en række tidligere talere.

Sagen, vi behandler, er paradoksalt nok blevet kaldt for Christianiasagen. Det forstår jeg ikke. Det, der spiller mindst rolle i denne forbindelse, det er Christiania. De mennesker, der har mindst betydning i denne forbindelse, det er dem, der bor i Christiania. Dem, der har mest betydning, det er alle de andre. Det er deres rettigheder, der bliver krænket ved det, man nu er i færd med at gøre. Det er alle de andre ude om i landet, der er blevet trådt på i årevis, med Frøstruplejrens ulovligheder, med Christianias ulovligheder. Det er det, der bør tales alvorsord om her i folketinget i dag, for det er det, det drejer sig om, ikke om Christiania.

Hr. Tastesen tilkendegav kapitulationen med flyvende faner og klingende spil. Hr. Tastesens dagsorden, som regeringen står bag, er, som hr. Palle Simonsen rigtigt sagde det, total kapitulation. Christiania kan regne med at fortsætte; der vil ikke være nogen, der rigtig kommer til at blande sig i det. Regningen får man præsenteret senere, det vender jeg tilbage til om lidt.

Hr. Tastesen er væsentlig nyere i socialdemokratiet, end jeg er – eller skal vi sige var. Derfor har hr. Tastesen en tro på de menneskeheds velgørere, som han har set i Christiania – en tro, som vi andre har mistet for længst, nemlig allerede i 1930'erne. Jeg kan opfordre hr. Tastesen til at læse et klassisk værk inden for arbejderbevægelsen. Det er en pjece udgivet i 1930'erne af en mand, der hed Hans Hansen, senere kaldet Hans Hedtoft. Han udgav en pjece, der hedder »Kommunisterne splitter«. I den omtalte han en meget interessant foreteelse – jeg tror den hed Strassburgerteserne. Dem arbejder Christianialederne efter. Dem arbejder alle venstrerevolutionære folk efter. En af hovedteserne er »Kvinder og børn i forgrunden, når politiet skal til at slå til«. Det er præcis det samme, man prøver i Christiania. Ikke bare kvinder og børn. Nej, man kommer med en række folk, som har sociale problemer, som